

Představení metody rodinných konstelací (přednáška Berta Hellingera)

Přednáška byla přeložena z webu www.hellinger.com

Lidská velikost

Na začátek chci říct něco o lidské velikosti. Před nějakou dobou jsem četl texty od Kungtse. Když jsem je četl, pochopil jsem něco o lidské velikosti. To co jsem pochopil z jeho textu bylo: To, co je největší v člověku je to, co jej dělá rovnými s jinými lidmi. Vše ostatní, co vybočuje – povyšuje či понižuje vůči tomu, co mají všichni lidé společné nás dělá menšími. Když tohle víme, můžeme objevit hluboký respekt pro každého člověka.

Rodiče jsou velcí, děti jsou malé

Samozřejmě lidé jsou různí. Ale přesto stejní. Vysvětlím to na příkladu. Když se narodí dítě, má dva specifické rodiče. Nemůže mít jiné rodiče. Může mít pouze tyto dva rodiče. Nicméně tyto rodiče jsou pro tohle dítě ti nejlepší. Nemůžou být lepší rodiče. Oni jsou ti správní pro toto dítě.

Někteří lidé si stěžují na rodiče. Přejí si, aby byli jiní než jsou. Tímto způsobem si nemohou od rodičů vzít to, co jim skutečně dali. Když se podíváme na své rodiče, pak vidíme, že za nimi stojí jejich rodiče, a za nimi jejich rodiče a další rodiče a pokračuje to do mnoha generací. Stejný život proudí skrze všechny dokud nedosáhne až k nám. V podstatě nezáleží na tom, jací ti lidé byli v reálném životě.

Jestli byli tím, co nazýváme dobrými lidmi, nebo tím, co nazýváme špatnými lidmi, jestli se starali o své děti nebo je možná zanedbávali. Pokud se týče předávání života, byli stejní. Není mezi nimi rozdíl. Život plyne neporušený mezi všemi těmi generacemi. Žádný z těchto rodičů nemohl nic ubrat ani přidat tomuto životu. Tak všechny děti skrze tyhle generace dostaly stejný život.

Můžeme se podívat na své rodiče a vidět, že život přišel z velké dálky, pak můžeme vzít život, tak jak plynul skrze naše rodiče bez váhání. Tímto jsou rodiče velcí a děti malé. Rodiče dávají, děti berou. Když se podíváme na rodiče tímto způsobem, můžeme je cítit jako rodiče, ať jsou jakkoliv. Když to děláme, cítíme se bohatí. Naše srdce se otevírá a my cítíme sílu. To je velmi jednoduchá pravda. Když si toho budeme všimnout, a přijmeme to, jak moc se změní náš život.

Skrze rodinné konstelace jsme vynesli na světlo, co to vlastně znamená, když ctíme rodiče tímto způsobem. A vlastně každá terapie začíná uctíváním rodičů. A kdo je dobrým terapeutem? Dobrý terapeut ctí rodiče svých klientů. Nikdy nedovolí, aby někdo obviňoval své rodiče. Protože jakmile někdo obviňuje rodiče, tak už není ve spojení s proudem života.

Tahle jednoduchá pravda je pro mnohé nová. Můžete si všimnout, že mnoho psychoterapií a psychoterapeutů straní svým klientům proti jejich rodičům. Ale nikdo nemůže být sám se sebou v míru dokud není v míru se svými rodiči. Když potkáte depresivního člověka, můžete vždy zjistit, že odmítá jednoho z rodičů. Deprese se vyléčí, když je veden ke smíření s oním rodičem.

O zápletkách

Teď řeknu něco k rodinným konstelacím. Co to znamená? Především je to jen metoda. Když má klient problém, terapeut se ho ptá na události v jeho rodině. Ale neptá se na otce, nebo na matku, jestli byli dobří nebo špatní. Zkušenost z rodinných konstelací ukazuje, že to není důležité. Jak jsem již řekl předtím, nezáleží na tom jací jsou naši rodiče, život od nich dostáváme naplno.

V rodině se berou v úvahu jiné věci. Například když někdo v rodině není považován za rovnocenného. Ukazuje se, že v některých rodinách je nějaký člen vyloučen. Rodiče se mohou rozzlobit na dítě a už o něm nechťejí nikdy slyšet. Nebo dítě odmítne své rodiče. Už nepatří do jeho rodiny. A někdy se v rodině může stát něco, co způsobuje strach. Například když žena zemře při porodu, mnozí členové rodiny z toho dostanou strach. Třeba kvůli tomuto další ženy v rodině budou mít strach přivést na svět dítě.

Výsledkem je, že často tato žena už není považována za člena rodiny. Tímhle způsobem je vyloučena. Její správné místo v rodině jí bylo upřeno. Nebo když zemře dítě při porodu, už se o něm nikdo nezminí. Ale ono je členem rodiny. Někdy chtějí mít rodiče další dítě jako náhražku za to mrtvé. A když se dítě narodí, už si nevzpomenou na to zemřelé. Toto jsou důležité události v rodině. Nebo když se stala sebevražda, o tom člověku, který se zabil, se již v rodině nemluví. Nebo se na něj další členové rodiny zlobí. Takhle je vyloučen.

V takové rodině není všem členům dána rovnocennost v právu náležet do rodiny. Někteří se chovají, jako by měli větší právo. Ta základní rovnost již není podporována.

Co se pak děje v takové rodině? Později, někdy o několik generací později, se najednou dítě chová jako člověk, který byl předtím vyloučen. Nebo vede podobný život, jako ten vyloučený člověk. Tohle dítě ale neví nic o tom, co se kdysi stalo. Tak se ukazuje, že členové rodiny jsou součástí čehosi většího, nebo větší duše, která je spojuje, či kolektivního vědomí, které je všechny vede jedním směrem. Tahle vyšší síla netoleruje, aby byl někdo vyloučen. Chce dát právo těm vyloučeným tak, že přiměje jiného člena rodiny aby opakoval jeho život. Tak je pozdější člen rodiny identifikován s dřívější osobou. Tohle nazýváme zápletkou.

Nikdo si to ale neuvědomuje. Je to úplně nevědomý proces. Skrze rodinné konstelace je možné tyto zápletky vynést na světlo a najít řešení, aby se lidé mohli z této zápletky osvobodit.

Jak sestavit rodinnou konstelaci

Řeknu krátce něco k rodinným konstelacím. Klient si vybere se skupiny zástupce za členy své rodiny a postaví jednoho po druhém do vzájemného vztahu. Když je rozestaví, může být najednou překvapen z toho, co vidí. V tom prvním rozestavení už se obvykle ukáže něco skrytého. Například můžeme vidět, že nějaký člen chce rodinu opustit. A když jsou zástupci rozestaveni, vidíme, že cítí jako jako lidé, které reprezentují, aniž by je znali. Takže vědí o lidech, které neznají. To vypovídá něco o lidském založení. Nejsme jen sami za sebe, jsme propojeni s mnoha jinými velmi nevyzpytatelným způsobem. To co také vychází při rodinných konstelacích na světlo je, že na konci jsou si všichni v rodině rovni. Nikdo není lepší, nikdo horší. Takže nakonec můžeme být velmi pokorní a přijmout své místo v rodině. A tím, že přijmeme naše správné místo v rodině se cítíme dobře a svobodně.

Asi bych teď mohl provést ukázkou rodinné konstelace.

Následuje ukáзка rodinné konstelace páru, který adoptoval dítě.

Komentář k adopci

V rodinných konstelacích je moc důležité, aby terapeut neměl žádné slitování s těmi, kteří jsou vinni. Když taková matka přijde k psychoterapeutovi, kolik psychoterapeutů ji polituje. Co se děje když je taková matka litována? Jaký je pak přístup k dítěti? Dítě nelituje nikdo. Takže v rodinné terapii dá terapeut nejdříve místo v srdci tomu, kdo nejvíce trpěl. A to je dítě. Hledá řešení pro dítě, a neodebírá zodpovědnost těm, kteří byli k dítěti krutí. Není to ale odsuzování rodičů. Neznáme okolnosti. Přesto oni jsou rodiči a jsou za dítě zodpovědní. Pravda byla taková, že oni dali své dítě pryč navždy.

Když je pravda zakrývána, například když matka řekne dítěti: "Víš, tenkrát jsem jsem musela chodit do práce a nemohla jsem se o tebe starat", pak se ona chová jako dítě a dítě se musí chovat jako rodič, starat se o ni. Realita je prostě překroucená. Tak terapeut nemá mít strach říct pravdu takovou, jaká je a stát tváří v tvář lidem s pravdou takovou, jaká je.

Tady stáli tváří v tvář pravdě rodiče. Dítě stálo tváří v tvář pravdě, a adoptivní rodiče také. Adoptivní rodiče museli uznat, že dítě je vlastně loajální vůči svým vlastním rodičům. Až tehdy, když se dítěti povedlo oddělit se čistě od svých vlastních rodičů, mohlo se obrátit ke svým adoptivním rodičům.

Hodně adoptivních dětí se zlobí na své vlastní rodiče, že se jich vzdali. Ale oni nezaměří svůj hněv na vlastní rodiče, nasměrují svůj hněv na ty adoptivní. Tohle je dost obtížné.

Následuje ukáзка videa

To byl docela jednoduchý příklad rodinné konstelace, ale ukázal některá důležitá témata. Teď vám chci říct něco o aplikaci rodinných konstelací obecně.

Anorexie

V rodinných konstelacích vychází na světlo dynamika, která způsobuje neštěstí, nemoci, nehody, sebevraždy, zločiny. Nejdříve musíte vědět, že dítě je svázáno se svými rodiči velmi hlubokou láskou. Dítě nemá větší touhu než patřit ke svým rodičům. Když dítě cítí, že rodič něco potřebuje, je ochotno ze slepé lásky obětovat vše, dokonce i život. Například když dítě cítí, že matka zemře, řekne: "Zemřu místo tebe." Pak dítě onemocní, nebo má smrtelnou nehodu. Nebo když dítě cítí, že otec odejde z rodiny, řekne: "Zmizím místo tebe." Takové dítě si vytvoří třeba anorexii. Anorektická dívka ve svém srdci říká: "Raději to budu já, kdo by měl zmizet než ty, můj milý tatínku."

V psychoterapii je rozšířená teorie, že anorexie souvisí s matkou, že vztah k matce je nějakým způsobem narušen. Ale rodinné konstelace ukazují, že to obvykle souvisí s otcem. Otec chce odejít z rodiny a dívka říká: "Udělám to za tebe."

A teď, co s tím dělat? Když postavíme rodinnou konstelaci a otec je v ní přítomen, nechám dítě konfrontovat s otcem, dívat se na něj a říci: "Odejdu místo tebe." Co se stane s otcem, když to slyší? Může teď odejít? Ne. A když to vyjde na světlo, může říci dítěti: "Zůstanu a máš mé požehnání, když zůstaneš živá." Tímto způsobem může být anorexie vyléčena, takhle jednoduše.

Bulimie

A taky existuje bulimie. To znamená, že dívka - je to obvykle dívka - jí a pak zvrací. Nejdříve jí a pak zvrací. Velmi často bulimie následuje anorexií. Co bulimie, vlastně bulimie v takovém to případě znamená? Znamená to, že když jí, říká „Zůstanu naživu.“ A když zvrací, říká: „Zemřu.“ Takže ze z těch potíží nedostala. Řešením je, když chce zvracet, říci: „Budu žít.“ Pak možná přestane zvracet.

Máme bulimii také v jiném kontextu. Tu běžnější bulimii, ne spojenou s anorexií. Jaká je rodinná dynamika v takovém případě? Když se podíváme blíže na takovou rodinu, můžeme si všimnout, že matka říká – ne otevřeně, ale sděluje svým dětem – „Neberte nic od táty, můžete brát jenom ode mne.“

Řeknu vám, jak jsem na to přišel. Byla tu dívka s bulimií jejíž matka říkala svým dětem: „Váš táta vám nedává jídlo.“ A proto tajně pro děti vařila a otec o tom neměl vědět. Z tohoto jsem našel řešení, pro tento druh bulimie. Poradil jsem té dívce s bulimií: „Kdykoli budeš mít záchvat jedení, kup si všechno, na co budeš mít chuť, polož to na stůl, dívej se na to a pak si vezmi malou lžičku, a představ si, že sedíš tátovi na klíně. Pak si trochu ochutnej, představ si že se díváš na tátu a řekni mu: U tebe to jídlo chutná opravdu dobře.“ Už jen tato myšlenka vyléčila mnoho dívek s bulimií. Všechno tohle vychází na světlo skrze rodinné konstelace.

Sebevražda

V mnoha rodinách se stala sebevražda a lidé říkají: „On se zabil kvůli tomu, nebo tomu.“ Ale ty udávané důvody většinou nejsou pravdivé. Když postavíme rodinnou konstelaci, ukáží se jiné věci. Dám vám příklad.

Jeden starý muž, doktor, mi říkal, že jeho čtrnáctiletý syn se jedné noci oběsil. To bylo před mnoha lety a ten starý muž za to stále cítil vinu. Poslal ho koupit nějaké jídlo. A syn jídlo přinesl a pak ho rozházел všude po schodišti. Otec se na něj rozzlobil a udeřil ho. A další noc se dítě oběsilo. To se stalo před mnoha lety a starý muž stále cítil vinu, za tento čin. Za pár měsíců přišel na další seminář a o přestávce jsme spolu hovořili. Najednou si vzpomněl, že pár dní, než se syn oběsil, řekla matka u večeře rodině, že je těhotná. Dítě reagovalo panicky: „Vždyť nemáme v domě dost místa!“ Proto se oběsil. Udělal místo pro to další dítě. Když to starý muž uviděl, začaly stékat slzy po jeho tvářích a po chvíli mi řekl: „Cítím hluboký klid.“

Většina sebevražd je páchána z lásky, nebo z touhy následovat někoho do smrti. Například koho matka zemřela při porodu, má velkou touhu svou matku do smrti následovat. Onemocní, mají nehodu a někdy se zabijí. Nebo když vidí, že někdo v rodině se chce zabít, udělají to místo toho člověka.

Jednou jsem měl na semináři velmi zvláštní případ. Žena, která byla druhou manželkou svého muže si postavila rodinu. První manželka jejího muže spáchala sebevraždu. Postavil jsem zástupce jejího muže před jeho první ženu, která spáchala sebevraždu. Když tam stál, padl na kolena, plazil se před ní objímal její nohy a hlasitě plakal. Byl to vlastně on, kdo chtěl spáchat sebevraždu a jeho žena to udělala za něj.

Mám vám říct více příkladů o dynamice rodinných konstelací? Máte ještě dost síly? Ještě něco vám povím. Asi o nemocných s rakovinou. Ale myslím, že ohledně nemocných rakovinou, Netra se podělí o osobní zkušenost.

Jeho otec měl rakovinu. Netra sestavil konstelaci už v nemocnici a jeho otec sám v té konstelaci účinkoval, i když sotva stál na nohou. Po konstelaci byl velmi šťasten, a zpíval ve své posteli. Krátce nato ve velkém klidu zemřel.

Hellinger k Netrovi: Jsem si jist, že tvůj otec bude přítomen a požehná všemu, co tady děláš.

Následuje konstelace zdokumentovaná na videu.

Jestli ještě stále máš dost síly, můžete klást otázky.

Rakovina

Otázka: Chtěl bych slyšet více o rakovině v rodinné konstelaci.

U nemocných rakovinou velmi často vidíme, že chtějí zemřít. Říkají, že s rakovinou bojují, ale hluboko uvnitř si přejí zemřít. Jedna velmi běžná dynamika, kterou jsem vypožadoval u žen je, že jsou ve válce se svou matkou. A tak velmi často, když pracuji se ženou s rakovinou prsu, nechám ji konfrontovat se s matkou. Nedávno jsme měli konstelaci, kde jsme to udělali. Ale bylo to trochu jinak. Žena s rakovinou padla na kolena před svoji matku a její matka se na ni nepodívala. Přešla kolem své dcery a dívala se na něco jiného, dívala se do země. V rodinných konstelacích, když se někdo dívá do země, dívá se na mrtvého.

Tak jsem vybral zástupce a nechal jsem ho lehnout si na záda před matku. Ona sevřela pěsti. Tak jsem se zeptal té nemocné ženy, co se v rodině stalo. Řekla, že bratr její matky zabil svou snoubenku. Z konstelace jsme poznali, že její matka o tom věděla a souhlasila s tím.

A teď, co se děje s takovýmto člověkem? Cítí se provinile a svým způsobem vědí ve svém srdci, že by si také zasloužili smrt. A pak její dcera ve svém srdci řekla: „Zemřu místo tebe.“ A proto si vytvořila rakovinu. To bylo to skryté pozadí její nemoci.

Ale vrátím se k příkladu žen a jejich matek. Velmi často dělám velmi jednoduché cvičení. Řeknu jim ať si kleknou před svou matku a pokloní se jí až k zemi z respektu k ní. Hodně žen s rakovinou prsu to nemůže udělat. Mají takový odpor uctít svou matku, až se ujasní, že raději zemřou než aby ji uctily. Samozřejmě ale nemůžete říci, že každá žena s rakovinou prsu má potíže se svou matkou. To není pravda.

V docela dost případech jsem to ale viděl.

Dám jiný příklad. Jednou jsem měl seminář pouze pro pacienty s rakovinou a pracoval jsem s jednou ženou. Nebyla koncentrovaná a proto jsem musel konstelaci přerušit. Výsledkem bylo, že se na mě rozzlobila. Ale velmi často, když konstelaci přeruším, je to terapeutický zásah. Další den byla docela změněná. Přišla a řekla, že musí něco sdělit.

Vzpomněla si, že hned po té, co jí byl operován prs, právě když se probudila z narkózy, přišla za ní dcera a řekla: „Mami, slyšela jsem v našem domě plakat dvě děti.“ Přinesla dvě panenky a dala je na rameno své matce a řekla: „Přinesla jsem ti ty dvě děti.“ Ta žena okamžitě věděla, kdo ty děti jsou. Dvě děti potratila. Pak jsme mohli postavit konstelaci. Mohla se na tyhle dvě děti podívat a dát jim místo ve svém srdci. Za pár let jsem ji náhodou potkal a ona řekla: „Mám se dobře.“

Rodinné konstelace jsou založeny na pozorování

Otázka: Jak jsi objevil nebo vyvinul tuto metodu?

Vše je založeno na pozorování. Nemám o tom žádnou teorii. Viděl jsem tisíce rodinných konstelací a vyměňoval jsem si mnoho zkušeností a pozorování s jinými kolegy, kteří také konstelace dělají. Našli jsme některé základní pravidla, která v rodinách fungují. Ale nemůžete je použít jako teorii. Ukazují směr, ale každá rodinná konstelace je jiná. Nemůžete se spolehnout na předchozí konstelaci a aplikovat ji na další. Existují samozřejmě podobnosti, musíte se však na ně dívat pokaždé nově. A tak se terapeut nikdy nepřestává učit.

Důvěra ve vyšší moc

Terapeut si musí také vyvinout jistý osobní přístup, aby tuto práci mohl dělat. Vystavuje se situacím aniž by měl nějaký záměr. Podívá se na konstelaci, otevře se jí a neví co má dělat. Jen čeká, a nemá žádný strach z toho, co se může ukázat. Důvěruje vyšší síle. Je to velmi blízko přístupu, který Lao'c popsal v královském Tao. Neděláním se něco stane. Najednou zahlédne další krok, nebo uslyší větu, kterou má klient říci, tak jako jsem to udělal já, když si zastupoval tu dívku. Ty věty nejsou vymyšlené. Přijdou najednou z hloubky, a když jsou vyřčeny, mají sílu. A tak rodinné konstelace jsou také uměním. Po nějaké době, když to léta děláte, můžete zmoudřet.

Zkušenost jako reprezentant

Otázka: Proč nevracíš zástupce ze svých rolí?

Nedělám to, protože jako zástupci mají jedinečnou zkušenost. Ta žena, co reprezentovala dívku, se nikdy nebude cítit jako adoptovaná. Ve svém životě to zažít nemůže. Ale jako zástupce tady v konstelaci to může zažít. Něco tím

získala. To samé platí pro ženu, která zastupovala pravou matku. To byla živá zkušenost. Tak proč bych jim to měl brát? Jen když má někdo zastupovat něco velmi bolestného, pomáhám jim rozloučit se s tou rolí.

Incest

Otázka: Jaká je dynamika incestu?

Mluvit o tom by bylo nejméně na hodinu. Ale hlavní věc je, že když se stane incest, je dítě spojeno s pachatelem. Má ho rádo. Ale nemůže to ukázat. A tím s ním zůstává spojeno. Incest má obvykle dva pachatele. Jeden je vidět – obvykle muž, a jeden, co zůstává skryt – to je matka. Velmi často chce žena muže opustit, skončí s ním vztah. A pak ji nahradí dcera. Velmi často je toto skrytý dynamika incestu.

Mnoho lidí se domnívá, že když budeme dost milovat, láska zvítězí a vše se v dobré obrátí. Ale zkušenost ukazuje, že to není pravda. Někdy se musí rodiče bezmocně dívat na dítě, kterému, ačkoli je milováno, se daří jinak než doufali, možná onemocnělo, nebo je závislé na drogách, nebo tragicky spáchalo sebevraždu. Takové zkušenosti ukazují, že kromě lásky je potřeba ještě něco dalšího, aby mohla láska uspět. To co láska vyžaduje je, abychom porozuměli a následovali skrytý Řád lásky.

Řád a láska

*Láska naplní, co vyžaduje Řád.
Láska je voda, Řád její džbán.
Řád zajišťuje,
aby Láska mohla proudit.
Řád a Láska spolupracují:
Jako melodie s harmonií.
Tak jako našim uším neladí faleš tónu,
ať je třeba objasňován,
tak stejně se naše duše vyrovnává s obtíží,
milování bez Řádu.
Někdo zachází s Řádem,
jakoby to byl postoj,
který můžeme vlastnit nebo změnit vůlí.
Ale on je jaký je.
On působí, i když tomu nerozumíme.
Nevytváříme ho, my ho objevujeme.
Poznáváme ho, jako Smysl a Duši,
pouze z jeho důsledků.*

Mnoho těchto řádů je skryto, nemůžeme je pozorovat přímo. Pracují hluboko v duši a my máme sklon zamlžovat je svými přesvědčeními, chtěním, touhami, a úzkostmi. Potřebujeme se ponořit hluboko do své duše, jestliže se chceme dotknout Řádu Lásky.

Přijímání života takového, jaký nám byl dán

Chtěl bych začít tím, že řeknu něco o Řádu Lásky mezi rodiči a dětmi z perspektivy dítěte. Tohle pozorování je tak základní a jasné, že váhám, zda se o tom zmínit, ale právě na toto se často zapomíná.

Když rodiče dají život, činí tak v hlubokém souladu s jejich lidstvím, a dávají sebe dítěti coby rodiče přesně tak, jak jsou. Nemohou nic přidat k tomu, jací jsou, a ani ubrat. Táta a máma dovrší svou vzájemnou lásku tím, že dají svému dítěti cele to, co sami jsou. Čili, první Řád lásky je, že děti přijímají život tak, jak je jim dán. Dítě nemůže vynechat nic z toho, co mu bylo dáno, a ani si přát, aby se něco bylo událo jinak.

Dítě JE svými rodiči. Aby láska uspěla, požaduje, aby dítě uznalo své rodiče tak, jak jsou, beze strachu a představ, že by mělo mít jiné rodiče. Vždyť přece – jiní rodiče by měli jiné dítě. Naši rodiče jsou pro nás ti jediní možní. Představovat si, že by to mohlo být jinak, je iluze.

Přijetí svých rodičů, tak jak jsou, je velmi hluboký a pronikavý moment. Vyjadřuje náš souhlas se životem a osudem přesně tak, jak je nám předložen našimi rodiči; i s těmi omezeními, které to s sebou nese. A s možnostmi, které jsou nám dány. Se zápletkami, utrpením, neštěstím a vinou v naší rodině, nebo štěstím a dobrým osudem, tak, jak to přichází.

Toto přijetí našich rodičů, tak jak jsou, je posvátným aktem. Vyjadřuje naši připravenost vzdát se falešných přehnaných nebo naopak nedostatečných očekávání, vidět to, jaký je opravdu život, který nám rodiče dali. Tohle posvátné přijetí rodičů je přesahuje a tak se přijetím rodičů musíme dívat daleko za ně. Musíme skrze ně dohlédnout tak daleko, odkud život přišel až k nám, a musíme se poklonit před zázrakem života. Když přijmeme své rodiče tak, jak jsou, uznáváme zázrak života a připojujeme se k němu.

Můžete si vyzkoušet, jak působí takovéto přijetí na vaši duši tím, že si sebe představíte, jak se hluboce skláníte před svými rodiči a říkáte: „Život, který jste mi dali přijímám za plnou cenu toho, co vás to stálo, a plnou cenu toho, co to stálo mě. Přijímám ho se vším, co s ním přichází, se všemi omezeními a možnostmi.“ Ve chvíli, kdy jsou tyto věty pravdivě vysloveny, uznáváme život takový, jaký je a naše rodiče tak, jak jsou. Srdce se otevře. Kdo zvládne toto přijetí, cítí se celistvý a v míru.

Porovnejte účinek tohoto přijetí s opakem – tím že si představíte sebe, jak se od rodičů otáčíte a říkáte: „Chci jiné rodiče. Nelíbí se mi, jací jsou ti moji.“ Jaká iluze, jako bychom mohli být sami sebou a mít přitom jiné rodiče. Ti, kteří skrytě opakují tyto věty, otáčejí se zády k životu takovému, jaký je, cítí se prázdní, bez podpory, a nenacházejí mír sami se sebou.

Někteří lidé se bojí, že když vezmou rodiče tak, jak jsou, musí na sebe vzít také špatnosti svých rodičů, a jednají, jako by si mohli vybrat přijmout pouze tu část života, která se jim líbí. Ve strachu obejmout celistvost života se ztrácí také to dobré. Přijetím rodičů tak, jak jsou, obsáhneme také plnost života, tak jak je.

Jedinečnost

Ale ve hře je další zázrak. Jmenovitě to, že zažíváme sami sebe jako jedinečné, že každý z nás má něco osobního, co nemůže být zkopírováno, a co je odlišné od našich rodičů. A to musí být také přijato, ať je to lehkost či těžkost, ať je to dobré nebo zlé. Když se jasně podíváme na svět a na naše vlastní životy, pak vidíme, že vše co je a vše co děláme k sobě patří. Cokoli dělám, nebo odmítám dělat, pro co pracujeme a proti čemu jsme, děláme protože sloužíme širšímu celku, kterému nerozumíme. Když se sblížíme s tím širším celkem, pak zažijeme tuhle službu jako úkol nebo volání, které nepatří našemu osobnímu úspěchu, je-li to dobré, ani naší osobní vině, je-li to hrozné. Jsme prostě volání do služby. Když se podíváme na svět tímto způsobem, obvyklé rozdíly přestanou být podstatné. Popíšu to v říkance, která se jmenuje „Stejně“.

Stejně

*Větrík jemně vane a šeptá,
vichřice duje a kvílí.
A je to pořád ten stejný vítr,
stejná píseň.
Stejná voda
nás koupe i topí,
nese a pohřbívá.*

*Cokoli je živé, užívá,
uchovává samo sebe a ničí,
Jedno druhé,
Řízeno stejnou silou.
A to se počítá.
Komu slouží tyto rozdíly?*

Toto jsou základní podmínky života. Je dáno, že máme rodiče a že jsme dětmi. A také to, že máme něco jedinečně osobního.

Přijetí toho, co rodiče dávají navíc

Kromě toho, že nám rodiče dávají život, dávají také jiné věci. Krmí nás, vychovávají, starají se o nás, a mnohem více. Je dobré, když dítě přijímá to co je mu dáváno, tak jak je to dáváno. Je pravidlo, že děti dostávají dost, když jsou ochotny přijmout, co je jim nabízeno. Samozřejmě jsou výjimky, což všichni víme, ale jako základ je to, že co rodiče dávají svým dětem, stačí. Děti možná nedostanou vše, co by chtěly, a ne všechny sny jsou splněny, ale co dostanou, to stačí.

Se řádem ladí když dítě řekne svým rodičům: „Dal jsi mi toho tolik, a to stačilo. Beru to od tebe s vděčností a láskou.“ Dítě, které toto cítí, je plné a bohaté, ať se dělo cokoli. Takové dítě může dodat: „O zbytek se postarám sám(a).“ Toto je moc krásná zkušenost. A dítě může ještě dodat: „Teď tě nechávám v míru.“ Účinek těchto vět jde velmi

hluboko. Děti mají své rodiče, a rodiče mají své děti. A zároveň jsou od sebe odděleni a nezávislí. Rodiče dokončili svou práci a děti mají svobodu žít svůj život s respektem ke svým rodičům, aniž by na nich byli závislé.

A procitněte, co se stane ve vaší duši, když si představíte dítě jak říká rodičům: „To co jste mi dali, nebylo za prvé to správné a za druhé toho nebylo dost. Stále mi dlužíte.“ Co pak mají děti od svých rodičů, když cítí tohle? Nic. A co mají rodiče od svých dětí? Taky nic. Takové děti se neoddělí od svých rodičů. Jejich žaloby a požadavky je svazují s rodiči a to tak, že ačkoli jsou se svými rodiči svázány, nemají své rodiče. Pak se cítí prázdné, chudé a slabé.

To je druhý Řád lásky, že děti berou, co rodiče dávají navíc k životu, který dostali.

Zmenšení na dětskou velikost

Kromě života, který dají rodiče dětem, a čehokoliv, co dají dětem výchovou, dávají rodiče také dary, ty, které získali svým vlastním úsilím během svého života. Například maminka je obdarovanou malířkou, která maluje krásné obrazy. To patří jí, a ne jejím dětem. Jestli jsou její děti zklamány, z toho, že nemalují tak dobře jako ona ačkoli nemají ten dar a nepracovali tak tvrdě jako ona, pak ohrožují Řád lásky. Tak funguje život. To samé platí pro materiální bohatství. Děti které si nárokují dědictví bohatství svých rodičů a jsou zklamány, když je nezdědí, poškozují lásku. Když toto bohatství zdědí, pak je láska nastolena pouze, když si toho váží jako daru.

To je důležité, protože to také platí pro osobní vinu našich rodičů. Osobní vina patří pouze samotnému rodiči. Často se stává, že děti z lásky ke svým rodičům na sebe vezmou rodičovskou vinu, a chtějí ji za něj nést. Ale to ohrožuje Řád lásky. Takové děti se pokoušejí dělat něco, na co nemají právo. Například, když se děti snaží odčinit chyby svých rodičů, postaví se nad své rodiče a chovají se tak k rodičům jakoby to byly děti, o které je potřeba se starat, a ony samy se stanou rodiči.

Nedávno byla ve skupině žena, jejíž otec byl slepý a matka hluchá. Navzájem se dobře doplňovali. Ale ta žena cítila, že se musí o své rodiče starat, a když jsme sestavili konstelaci, její zástupkyně jednala, jakoby ona byla velká a její rodiče malí. V konstelaci jí matka řekla: „Co se týče tvého táty, můžu se postarat o něj i o sebe.“ A táta jí řekl: „Tvoje máma a já si spolu vedeme dobře. Nepotřebujeme tě.“ A ta žena byla zklamaná namísto toho, aby se jí ulevilo. Byla zmenšena do dětské velikosti.

Nemohla pak v noci spát, měla s tím vlastně opakované problémy. Další den mě požádala, zda jí mohu pomoci. Řekl jsem jí: „Lidé, kteří nemohou spát někdy věří tomu, že musejí být stále ostražití.“ Pak jsem jí vyprávěl příběh Borcherta o mladém chlapci z Berlína po válce. Hlídal svého zemřelého bratra ve dne v noci, aby ho nesežraly krysy. Ačkoli byl úplně vyčerpan, byl přesvědčen, že je povinen stále hlídat. Pak přišel nějaký přátelský muž a řekl mu: „Krysy v noci spí.“ Pak chlapec usnul. Tu noc spala žena dobře.

Třetí Řád lásky mezi rodiči a dětmi je respekt k tomu, co patří našim rodičům osobně, a to že je necháme dělat s tím to, co jen oni mohou a musí.

Přijetí a výzva

Čtvrtý Řád lásky mezi rodiči a dětmi je, že rodiče jsou velcí a děti malé. Hodí se tedy aby děti braly a rodiče dávali. Protože děti dostávají tak hodně, cítí potřebu vyrovnat účet. Cítíme se nepříjemně, když bereme od těch, které milujeme, aniž bychom byli schopni jim vrátit. Co se týče našich rodičů, nikdy nemůžeme napravit tu nerovnováhu, protože nám dávají mnohem více, než kdy můžeme vrátit.

Některé děti se odklánějí od toho tlaku nenávratnosti, od toho závazku nebo viny, které cítí. Pak řeknou: „Radši si nic nevezmu a budu osvobozen od viny a závazku.“ Tyto děti se zavrou před svými rodiči a jsou prázdné a ochuzené. Lásce by posloužilo lépe, kdyby řekli: „Vezmu si všechno, co mi dáváš s láskou.“ Pak se mohou dívat s láskou na své rodiče a rodiče vidí, jak jsou jejich rodiče šťastné. Tohle je způsob přijímání, který přináší rovnováhu, protože rodiče se cítí tímhle způsobem přijetí lásky uznání a jsou ochotni pak dávat dokonce ještě víc.

Když děti požadují: „Musíš mi dávat ještě více,“ pak se srdce rodičů zavře. Protože děti tak požadují, rodiče je už nemohou dobrovolně svou láskou zaplavovat. Tohle je dosaženo požadováním - zabráním přirozenému toku lásky. A ti chtivé děti pak stejně neocení, i když něco dostanou.

Oboustrannost

Mezi rodiči a dětmi se oboustrannost v přijímání a dávání dosáhne, když dáváme druhým to, co jsme dostali. Rodiče jsou velmi šťastní, když dítě říká: „Přijímám vše, co mi dáváte a až budu velký, předám to dál.“ Když děti

přijímají tímto způsobem, nedívají se zpátky nýbrž dopředu. Jejich rodiče to udělali také – přijali od svých rodičů a předali to svým dětem. Protože tolik přijali, cítí potřebu dávat v hojnosti, a mohou to udělat.

Tak tohle jsem chtěl říci o Řádech lásky mezi rodiči a dětmi.

Širší rodina

Nepatříme jen ke svým rodičům, ale také do širší rodiny, většímu systému. Náš rodinný systém se chová jako by byl kontrolován nějakou vyšší funkcí, kterou sdílejí všichni členové. Můžeme to srovnat s hejnem ptáků. Všichni ptáci najednou vzlétnou novým směrem, jako by každý jednotlivý pták byl řízen rozhodnutím hejna. V rodinném systému tuto vyšší skupinovou funkci zajišťuje společně sdílené rodinné vědomí. Toto společné vědomí je primárně nevědomé, a my můžeme rozeznat řády, kterým slouží, jen tím, co se stane, když následujeme nebo porušujeme jeho požadavky.

Kdo patří do rodinného systému můžeme říci pozorováním toho, kdo je společným vědomím ovlivněn a kdo ne. Platí pravidlo, že do rodinného systému patří následující osoby:

- Všechny děti, včetně zemřelých a stále žijící
- Rodiče a jejich sourozenci
- Prarodiče
- Někdy jeden nebo druhý prarodič, včetně ještě vzdálenějších příbuzných, kteří trpěli těžkým nebo nespravedlivým osudem
- Nepříbuzní lidé patří do systému také když díky jejich smrti nebo ztrátě někdo z rodiny vytěžil užitek

Právo na členství

V rodinném systému panuje základní princip, který určuje, že všichni členové mají stejné právo do systému patřit. V mnoha rodinách a klanech byl nějaký člen vyloučen, možná strýc, který byl černá ovce rodiny, nebo nemanželské dítě, o kterém nikdo nemluví.

Nebo někteří členové řeknou: „Jsem katolík a ty jsi protestant, a já jako katolík mám větší právo patřit tu, než máš ty.“ Nebo naopak: „Já jako protestant mám větší právo tu patřit, protože mám tu pravou víru.“ Náboženství už teď není tak důležité, jak bývalo, ale jsou tu jiné věci – profese, národnost, barva pleti, pohlaví.

Nebo někdy, když zemře malé dítě, rodiče dají dalšímu dítěti stejné jméno. Oni tak říkají tomu zemřelému dítěti: „Už k nám nepatříš, máme za tebe náhradu.“ Zemřelé dítě si dokonce ani nemůže ponechat své jméno. V mnoha rodinách se tyto děti mezi ostatní děti nepočítají, a ani se o nich nemluví. Jejich základní právo patřit je dotčeno a je jim odepřeno.

Mnoho takzvané morálky, zvláště když někteří členové věří že jsou lepší než ti druzí a povýší se nad ně, nese zprávu: „Máme větší právo sem patřit než vy.“ Nebo když hovoříme špatně o jiných členech a chováme se k nim jako kdyby byli zlí, říkáme tím: „Máš menší nárok tu patřit než já.“ V těchto případech znamená „dobrý“ větší právo a „špatný“ menší právo patřit do rodinného systému.

Vyloučení členové jsou reprezentováni

Základní dynamika v rodinných systémech, to že všichni členové mají stejné právo náležet, netoleruje žádné bezpráví. Kdykoli je v rodinném systému někdo vyloučen, vznikne v systému potřeba kompenzace. Takle vyrovnávací dynamika přivádí vyloučeného nebo opovrženého člena nazpět tím, že je zastoupen mladším členem rodiny, který si to neuvědomuje a je bezmocný proti tomuto ztotožnění.

Například ženatý muž se zamiloval do jiné ženy a řekl své manželce, že už s ní nechce mít nic společného. Vytvořil si umělé a vrtkavé důvody, aby toto své jednání obhájil, a završil tak nespravedlnost na své manželce. Později měl děti se svou novou partnerkou, a jeho dcera se s ním do krve hádala, bez jakéhokoli závažného důvodu. Stalo se to, že ona nevědomky reprezentovala jeho první partnerku a cítila vůči svému otci stejnou nenávist, jakou musela cítit ta první manželka. A přitom dcera o existenci první manželky ani nevěděla. Na tomto můžeme vidět skrytou

systémovou vyrovnávací sílu v akci, odplácí nespravedlnost na dřívějším členovi nevědomou spoluprací mladšího člena.

Mnoho vážných dysfunkcí v rodinách – narušené chování dětí, ale také nemoci, sklony k nehodám a sebevražednému chování – se vyskytují, když děti nevědomky reprezentují vyloučeného člověka a hledají, jak naplnit potřebu jeho odškodnění. Ukazuje to druhou charakteristiku vědomí rodinného systému. Zajišťuje spravedlnost dřívějším členům a způsobuje nespravedlnost mladším členům.

Rozřešení

Mladší členové rodiny jsou z těchto zápletek osvobozeni, když je obnoven základní řád, když vyloučení členové jsou znovu vráceni do rodiny a je jim dán patřičný respekt. Například ta druhá manželka může říct té první: „Mám toho muže a ty jsi za to zaplatila. Respektuji tvou ztrátu a uznávám, že na tobě byla spáchána nespravedlnost. Prosím, dívej se přátelsky na mě a mé děti.“ Když je toto pravdivě vyřčeno, tak toto souvětí upřímně pojmenovává co se stalo a dává první ženě patřičný respekt. V rodinných konstelacích často pozorujeme, jak tvář první ženy zjemní a stane se přátelskou, protože má respekt. Její reakce ukazuje na to, že do rodinného systému patří.

K rozřešení je také potřeba, aby dítě, které ji - první ženu - reprezentuje, řeklo: „Patřím jenom ke svému otci a své matce, cokoli se mezi vámi stalo, je to jen vaše věc.“ Také může říct svému otci: „Ty jsi můj táta a já tvá dcera. Prosím, dívej se na mě jako na svou dceru.“ Také tyto věty, jsou-li pravdivě vyřčeny, nastolí přirozený pořádek. Otec se může dívat na dceru a nemusí v ní vidět svou první ženu a setkávat se v ní s nenávistí a smutkem, který první žena cítila. A jestli stále svou první ženu miluje, není potřeba, aby viděl svou milou ve své dceři. Může se na ní dívat a vidět a milovat svou dceru. Dcera má svobodu být pouze dcerou a otec pouze otcem.

Dítě mu také může říct: „To je moje máma. Tvoje první žena není moje příbuzná. Hlásím se ke své matce, ona je pro mě ta jediná.“ A své matce může říct: „Nejsem příbuzná té druhé ženy, nejsem s ní spojená žádným způsobem.“ Pokud ona reprezentuje tu první ženu, její matka ji v ní může nevědomě vidět a můžou se spolu dostat do konfliktu, jako by byly sokyněmi. Když dcera řekne: „Ty jsi má máma a já tvá dcera. Nejsem spojena s tou druhou ženou, hlásím se k tobě jako ke své mámě. Prosím, ber mě jako své dítě,“ obnoví tak základní pořádek.

Narušení základního práva rovnocenného náležením do rodinného systému je také příčinou mnohem vážnějších zápletek. Například, když zemře malé dítě, další děti mají tendenci cítit vinu, za to že jsou naživu, když jejich bratr nebo sestra zemřeli. Jako kdyby věřili, že mají výhodu kvůli tomu, že zůstali naživu, zatímco jejich sourozenec je znevýhodněn, protože zemřel. Cítí potom potřebu to vyrovnat, nevědomě si zařídí své selhání, tím že onemocní, anebo v extrémních případech tím, že chtějí sami zemřít, i když nevědí proč.

V takových situacích některé děti znovu obnovily Řád lásky tím, že řekli svému zemřelému sourozenci: „Jsi můj bratr (sestra). Respektuji tě jako svého bratra (sestru). Máš místo v mém srdci. Skláním se před tebou a tvým osudem, ať byl jakýkoliv, a přijímám svůj osud, tak, jak přijde.“ Tyto věty dávají respekt zemřelému sourozenci, a žijící dítě se může otočit k životu bez pocitů viny.

Magický systém víry a jeho důsledky

Za tou potřebou oboustrannosti, která způsobuje nemoci, dělá svou škodolibou práci magický systém víry. Jmenovitě – věříme, že můžeme ulevit od utrpení a neštěstí těm, které milujeme, tím, že to vezmeme na sebe. Například dětská duše často řekne své smrtelně nemocné matce: „Raději budu nemocný, abys ty nemusela trpět. Raději zemřu místo tebe.“ Nebo když je matka tažena ze života systémovými silami, někdy se stane, že dítě spáchá sebevraždu v té magické víře, že tato oběť uvolní matku a dovolí jí zůstat.

Anorexie ukazuje často na tuto dynamiku. Anorektické dítě se pomalu ztrácí, dokud nezemře. Často se ukáže, že je to případ, kdy duše tohoto anorektického dítěte říká své mamince nebo tatínkovi: „Bude lepší když zmizím já, než abys odešel ty.“ Tohle je hluboká, nevinná láska, ale když dítě zemře, čemu to pomůže?

Když pracuji s anorektickým dítětem, nechám je říkat tyto věty proudící z duše nahlas. Mohou se podívat zástupci táty nebo mámy do očí a říct: „Raději zmizím sám, než abych ti dovolil odejít.“ Když se dítě dívá na svou mámu nebo tátu, pokud je opravdu vidí, nemůže vyslovit tuto větu, protože vidí, že by rodiče jeho smrt zničila. Magický systém víry dítěte naprosto ignoruje, že rodiče také milují, a že takovouto oběť prudce odmítají. A také ignoruje fakt, že takováto oběť je zbytečná.

Když matka zemře při porodu, její dítě má problém naplno přijmout život. Pomáhá, když se toto dítě podívá své matce do očí a řekne: „Maminko, vidím tu hroznou cenu, kterou jsi zaplatila za to, že mohu žít. Přijímám život, kterýs mi dala, a udělám z něho něco dobrého. Spočívám v pokoji s vědomím, že já budu žít tak, aby tvá oběť nebyla zbytečná.“ Přijetí života tímto způsobem je láska na vyšší úrovni, než je slepá láska, kdy duše dítěte říká: „Maminko,

nemůžu žít naplno, protože ty jsi zemřela. Cítím se moc provinile.“ Láska na vyšší úrovni požaduje, abychom se vzdali magické víry toho, že můžeme svým obětováním se změnit směr života našich rodičů k lepšímu. Požaduje, abychom transformovali slepou lásku, která vytváří opakované utrpení na lásku, která léčí.

Magický systém víry a dětská láska, která s ním jde, provází nafouknutý pocit síly a nadřazenosti. Dítě opravdu věří, že jeho nemoc a smrt může osvobodit matku nebo otce od nemoci a smrti. Pravdivá pokora je to, co nám umožní odložit tuto nafoukanost.

Muži a ženy

Chtěl bych teď pohovořit o Řádu lásky ve vztahu mezi muži a ženami. To je nám velmi blízké téma. Hodně lidí se stydí, jakoby to bylo něco, co se musí skrývat. To, co odlišuje, opravdu odlišuje, muže a ženy, je často pečlivě skrýváno. Nebo, můžeme také říci, že je to chráněno. Je to místo, kde jsme nejvíce zranitelní. Je to domov studu, studu, který chrání poklad před pošpiněním.

Lidé někdy hovoří o „lidském sexuálním pudu“ s pohrdáním, a zapomínají přitom, že je to zásadní síla, nejhlubší síla, která provází život a zaručuje jeho pokračování. Je to síla, která nás používá ve svých službách, ať chceme nebo ne. Kdyby rozhodnutí k manželství a přivádění dětí na svět bylo racionální, nikdo by to nedělal. Lidé to dělají, protože kreativní síly přírody se projevují skrze naši sexualitu. Skrze tuto sílu jsme v nejhlubším souladu s duší světa. Sexuální pud je ten nejdůležitější. Všechny další motivy a racionální důvody blednou ve srovnání se silou, která je za tímto pudem.

První požadavek Řádu lásky mezi mužem a ženou je, že muž uzná, že mu chybí a potřebuje to, co má žena a že ať se jakkoli snaží, nemůže získat to, co už žena má. A láska požaduje, aby žena uznala, že jí chybí a že potřebuje to, co muž již má, a že to nemůže získat, ať se jakkoli snaží. Znamená to, že oba se cítí neúplní, a že si to přiznávají.

Když muž připustí, že mu chybí žena a že se skrze ní stává mužem a když žena připustí, že potřebuje muže, a že se díky němu stává ženou, pak je jejich vzájemná potřeba hluboce svazuje, jednoho k druhému. Právě proto, že uznají svou potřebu pro toho druhého. A toto spojení mezi mužem a ženou umožňuje muži dostávat to ženské od své partnerky jako dar a ženě dostávat to mužské od svého partnera jako dar pro ni.

V některých kruzích jsou muži ponoukáni, aby v sobě vyvíjeli ženskost a ženy mužskost, protože věří, že je to dobré. Ale představte si spojení mezi mužem, který v sobě rozvinul ženskost s ženou, která v sobě rozvinula mužskost. Protože se navzájem nepotřebují, jak může být jejich partnerství hluboké? Ale když oba odolají pokušení rozvíjet v sobě opačné pohlaví, jejich vzájemná potřeba je spolu drží.

Spojení mezi mužem a ženou

Když muž a žena berou jeden druhého v plném smyslu mužství a ženství, pak požívání jejich lásky mezi nimi vytváří spojení, které nemůže být rozpuštěno. Toto spojení se velmi liší od morálního učení různých církví o nerozlučitelnosti manželství. Požívání lásky v tomto smyslu vytváří spojení nezávisle na manželství a nezávisle na žádných rituálech či ceremoniích.

Existenci tohoto spojení rozpoznáme skrze jeho projevy. Například lidé, kteří lehkovážně opustí partnera, se kterým jsou takto spojeni, mají později problémy udržet si nového partnera. Nový partner cítí toto spojení a nemá svobodu vznášet požadavky na svého nového partnera, ani se otevřít a být zranitelný. Například, žena tajně cítila, že je lepší než první žena jejího nového manžela, a byla přesvědčena, že ona ho může udělat mnohem šťastnějším než jeho první manželka. Nicméně po pár letech ztratila schopnost intimity se svým mužem. Tímto způsobem nevědomě uznala jeho spojení s jeho první ženou a také svou vlastní loajalitu k ní. Ona také ztratila svého manžela, stejně jako se to stalo té první ženě.

V rodinných konstelacích často pozorujeme, že druhá žena si drží malý odstup od svého manžela, jako by ho nemohla vzít naplno, protože je už spojený s jinou.

Také hloubku spojení můžeme vidět z jejího projevu. Platí pravidlo, že konec první lásky je nejtěžší a nejvíce to bolí. Rozchod je obvykle snadnější ve druhém svazku, a ještě snadnější u třetího.

Toto spojení není totéž co láska. Někdy se stane, že spojení je velmi hluboké, i když je tam jen trochu lásky anebo že láska je obrovská, a spojení malé. Spojení je vytvořeno fyzickým sexuálním aktem. Proto velmi často vzniká při incestu a znásilnění. Když oběť incestu nebo znásilnění později touží po hlubokém svazku, musí si poradit s tím prvním spojením. Negativní důsledky prvního spojení se zjevně, když je uznáno, a první partner, třeba i násilník, dostane patřičný respekt. Když je první spojení nenáviděno a považováno za něco hanebného, zasahuje to schopnost mít později za lepších podmínek nový svazek.

Hierarchie

Ovocem lásky mezi mužem a ženou jsou děti. Existuje také skrytý řád, který podporuje lásku mezi dětmi, jejich pořádek v rodinné hierarchii. Rodinná hierarchie sleduje tok času, což znamená, že ti, kdo byli první, dostávají místo před těmi, co přišli později. V rodině byli rodiče dříve než děti. Jako muž a žena založili rodinu, jejich vzájemná láska byla dříve než rodičovská láska k dětem. V některých rodinách mají děti plnou pozornost obou rodičů. V těchto rodinách už nejsou rodiče první a nejpřednější pár, ale spíše první a nejpřednější rodiče, a jejich děti obvykle trpí.

Když si partnerská láska rodičů udrží prioritu, děti se obvykle cítí velmi pohodlně a spokojeně. V takovýchto rodinách sděluje otec nepřímo svým dětem: „Vidím tě, jak jsi, ale také v tobě vidím tvou mámu, a v tobě ji miluji a respektuji více než kdy jindy.“ A matka sděluje svým dětem: „Vidím tě, jak jsi. Ale když tě vidím, tak mi to také připomíná jak moc miluji a respektuji tvého tátu, protože ho vidím také v tobě.“ A rodiče si navzájem sdělují: „Když vidím naše děti, miluji tě respektuji více než kdy jindy.“ Pak láska rodičů ke svým dětem je prodloužením jejich lásky jako páru a když si jejich vzájemná láska udrží prvenství, děti se cítí volně.

Dnes je mnoho rodin vytvořeno jako druhá či třetí rodina. Například když muž a žena měli předchozí vztah, ze kterého si přivedli děti do nového vztahu - jaký je pak pořádek priorit?

Rodiče byli rodiči svých dětí dříve než se stali partnery. Jejich láska pro své děti není pokračováním jejich vzájemné partnerské lásky, protože byli rodiči dříve než se stali párem. V těchto situacích musí partneři uznat, že láska k dětem přišla před láskou k jejich novému partnerovi a že největší láska a největší oddanost vede k dětem a přirozeně v nich také k prvnímu partnerovi. Teprve pak, na konci řetězu, proudí láska a oddanost k novému partnerovi. Když oba rodiče přijmou tuto hierarchii lásky, pak jejich láska může kvést.

Ale když jeden nebo druhý partner řekne: „Chci být na prvním místě, před tvými dětmi,“ pak je jejich nová láska ohrožena a nemůže dlouho trvat.

Když si pár přivede děti do nového vztahu a pak mají děti spolu, poslušnost je taková, že nejdříve byli rodiči prvních dětí, pak partneři a pak rodiči společných dětí. Páry, které respektují tuto přirozenou poslušnost v čase a její důležitost pro svůj vztah, se vyhnou či vyřeší velkou část konfliktů ve svém partnerství.

Takže jsem zkráceně podtrhnul pár důležitějších Řádů lásky, které byly pozorovány, když se pracovalo se vztahy mezi mužem a ženou. Mimochodem může být užitečné říct, že existují také Řády lásky pro bezdětné páry, včetně homosexuálních.

Dva osudy

Před dávnými, dávnými lety, když se bohové zdáli být ještě blízko, žili v malém městě dva zpěváci jménem Orfeus.

Jeden z nich byl Velký Orfeus. Vynalezl sitár, takový druh kytary, a když rozezněl struny a zpíval, celá příroda kolem byla očarována. Divoká zvířata si mu lehala k nohám, nejvyšší stromy se skláněly aby slyšely. Nic nemohlo odolat kráse jeho hudby. A protože byl tak skvělý, dvořil se té nejkrásnější ze všech žen. A tak začaly jeho potíže.

Krásná Eurydiké zemřela během svatebních slavností a Orfeova číše, vysoko zdvižena, pukla v jeho ruce. Ale pro Velkého Orfea nebyla smrt koncem. Pomocí svého skvělého umění našel cestu do podsvětí a vstoupil do království stínů, překročil řeku zapomnění, a objevil se živý před trůnem boha smrti, a dojal ho svou písní.

Smrt propustila Eurydiké, ale nechala jí připutanou provázkem. Orfeus byl tak šťasten, že si této zákeřnosti na dobrodiní nevšiml.

Vydal se nazpět, a za sebou slyšel kroky své milované. Bezpečně přešli nástrahy pekla, překročili řeku zapomnění a začali stoupat ke světlu, které viděli daleko před sebou. Najednou uslyšel Orfeus výkřik, Eurydiké klopýtla. V panice se obrátil a uviděl padat stíny noci, byl sám. Bez sebe bolestí zazpíval svou píseň na rozloučenou: „Ztratil jsem ji. Mé štěstí je navždy ztraceno.“

Povedlo se mu vrátit se zpátky do světa světla ale jeho zkušenosti z království mrtvých z něho udělaly podivína. A když ho opilá žena pozvala na slavnost mladého vína a on odmítnul, rozervali jeho údy.

Tak velké neštěstí, tak zbytečné umění. Ale je znám po celém světě.

Ten druhý Orfeus byl malý muž. Nebyl to skvělý hudebník. Zpíval jednoduché písně a hrál obyčejným lidem. Nebyl moc úspěšný, ale těšil lidi a hodně se také pobavil. Nemohl se hudbou živit, a proto měl také obyčejnou práci, oženil se s obyčejnou ženou a měl s ní také obyčejné děti. Sem tam se mu povedl nějaký malý prohřešek, ale byl tak šťastný, jak kdokoli jiný. Žil velmi obyčejný život a zemřel starý a spokojený.

Ale nikdo ho nezná – kromě mě.

POZNÁMKY: